

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (szósta izba)

z dnia 15 października 2015 r. *

Odesłanie prejudycjalne — Artykuły 107 TFUE i 108 TFUE — Kryzys finansowy — Pomoc dla sektora finansowego — Zgodność pomocy ze wspólnym rynkiem — Decyzja Komisji Europejskiej — Podmiot finansowy podlegający procesowi restrukturyzacji — Zwolnienie pracownika — Przepisy prawa krajowego dotyczące wysokości odprawy pieniężnej z tytułu zwolnienia

W sprawach połączonych C-352/14 i C-353/14

mających za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożone przez Juzgado de lo Social n° 2 de Terrassa (Hiszpania) postanowieniami z dnia 8 lipca 2014 r., które wpłynęły do Trybunału w dniu 22 lipca 2014 r., w postępowaniach:

Juan Miguel Iglesias Gutiérrez (C-352/14),

Elisabet Rion Bea (C-353/14)

przeciwko

Bankia SA,

Sección Sindical UGT,

Sección Sindical CCOO,

Sección Sindical ACCAM,

Sección Sindical CSICA,

Sección Sindical SATE,

Fondo de Garantía Salarial,

TRYBUNAŁ (szósta izba),

w składzie: E. Levits, pełniący obowiązki prezesa izby, M. Berger (sprawozdawca) i S. Rodin, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Wathelet,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

* Język postępowania: hiszpański.

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Bankia SA przez H. Monzón Pérez, abogada,
- w imieniu rządu hiszpańskiego przez M. Sampola Pucurulla, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez L. Flynna oraz É. Gippiniego Fourniera, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczą wykładni art. 107 TFUE i 108 TFUE.
- 2 Wnioski te zostały złożone w ramach dwóch sporów między, odpowiednio, J.M. Iglesiasem Gutiérrezem i E. Rion Beą a Bankia SA (zwaną dalej „spółką Bankia”), szeregiem oddziałów związków zawodowych oraz Fondo de Garantía Salarial (funduszem gwarantowanych świadczeń pracowniczych) w przedmiocie zwolnienia skarżących przez spółkę Bankia.

Ramy prawne

Prawo Unii

Rozporządzenie (WE) nr 659/1999

- 3 Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. [108 TFUE] (Dz.U. L 83, s. 1) przewiduje w art. 7 ust. 1–5, zawartym w rozdziale II, zatytułowanym „Procedura dotycząca pomocy podlegającej zgłoszeniu”:

„1. Z zastrzeżeniem art. 8 formalna procedura dochodzenia zostaje zakończona w formie decyzji zgodnie z ust. 2–5 niniejszego artykułu.

2. W przypadku gdy Komisja stwierdza, gdzie jest to właściwe, po dokonaniu przez zainteresowane państwo członkowskie zmiany, że środek będący przedmiotem zgłoszenia nie stanowi pomocy, ustalenie to zostaje stwierdzone w formie decyzji.

3. W przypadku gdy Komisja stwierdza, gdzie jest to właściwe, po dokonaniu przez zainteresowane państwo członkowskie zmiany, że wątpliwości co do zgodności środka będącego przedmiotem zgłoszenia ze wspólnym rynkiem zostały usunięte, stwierdza w drodze decyzji, że pomoc jest zgodna ze wspólnym rynkiem (zwaną dalej »decyzją pozytywną«). W decyzji określone zostaje, który z przewidzianych [w traktacie FUE] wyjątków zastosowano.

4. Komisja może do decyzji pozytywnej załączyć warunki, na jakich dana pomoc może zostać uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem, i może ustanowić obowiązki, umożliwiające monitorowanie zgodności z decyzją (zwaną dalej »decyzją warunkową«).

5. W przypadku gdy Komisja stwierdza, że pomoc będąca przedmiotem zgłoszenia nie jest zgodna ze wspólnym rynkiem, stwierdza w drodze decyzji (zwanej dalej »decyzją negatywną«), że pomoc nie zostanie wprowadzona w życie”.

4 Artykuł 25 wspomnianego rozporządzenia uściśla:

„Decyzje podjęte na podstawie przepisów rozdziałów II, III, IV, V i VII skierowane są do zainteresowanych państw członkowskich [...]”.

Decyzja w sprawie restrukturyzacji grupy BFA

5 W kontekście kryzysu finansowego, który nagle ujawnił się w 2008 r., w dniu 9 listopada 2012 r. władze hiszpańskie zgłosiły Komisji plan restrukturyzacji dotyczący Banco Financiero y de Ahorro SA oraz jej spółki zależnej Bankia (zwanymi dalej łącznie »grupą BFA«).

6 W dniu 28 listopada 2012 r. Komisja wydała decyzję C(2012) 8764 final w sprawie pomocy przyznanej przez władze hiszpańskie na restrukturyzację i dokapitalizowanie grupy BFA (zwaną dalej »decyzją w sprawie restrukturyzacji grupy BFA«). W pkt 217 i 218 tej decyzji Komisja stwierdziła, że zgłoszone środki stanowią pomoc w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, lecz mając na uwadze zobowiązania podjęte przez Królestwo Hiszpanii, środki te należy uznać za zgodne z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE.

7 W ramach oceny zgodności zgłoszonego środka Komisja nawiązuje do niektórych zobowiązań podjętych przez Królestwo Hiszpanii. W pkt 215 decyzji w sprawie restrukturyzacji grupy BFA Komisja zaznacza w szczególności:

„Królestwo Hiszpanii, poza wspomnianymi środkami strukturalnymi na dużą skalę, zobowiązało się również do powstrzymania się od pewnych zachowań do grudnia 2017 r., kiedy to przypada koniec okresu restrukturyzacji [...], oraz, w tym przypadku, do czuwania, by grupa BFA:

(i) [...] przestrzegała obowiązujących przepisów prawa w dziedzinie wynagrodzeń oraz odpraw pieniężnych, w szczególności przepisów dotyczących pułapów wynagrodzeń mających zastosowanie w przypadku instytucji kredytowych, oraz ograniczeń, które mogą wynikać ze statusu podmiotu kontrolowanego przez rząd albo grupy kontrolowanej przez rząd [...].

Rząd zobowiązuje się również do zagwarantowania jak najskuteczniejszego wykorzystania środków publicznych w zakresie odpraw pieniężnych i wynagrodzeń, zgodnie z zasadami, które dały impuls do wydania królewskiego dekretu ustawodawczego 24/2012. Państwo to zatem zapewni, by proces restrukturyzacji był bardzo wymagający, tak aby odprawy pieniężne z tytułu zwolnienia nie odbiegały od ustawowego minimum, przy zachowaniu jednakże pewnej elastyczności w celu uniknięcia opóźnień w procesie; państwo to rozważy również w razie konieczności zaproponowanie obniżenia kosztów ogólnych i pracowniczych, jeżeli ewolucja rachunków będzie ujemna.

[...]” [tłumaczenie nieoficjalne].

8 Zobowiązania zaproponowane przez Królestwo Hiszpanii zostały zawarte w wykazie szczegółowym zakresu zobowiązań załączonym do wspomnianej decyzji. Wśród owych zobowiązań wymienia się w pkt 84 i 85 tego wykazu, w charakterze środków dotyczących pewnych zachowań oraz reguł zarządzania przedsiębiorstwem, zobowiązania wymienione w pkt 215 tej samej decyzji.

Prawo hiszpańskie

- 9 Artykuł 51 ust. 1 ustawy kodeks pracy, zatwierdzonej Real Decreto Legislativo 1/1995 por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Estatuto de los Trabajadores (królewskim dekretem ustawodawczym 1/1995 w sprawie zatwierdzenia zmiany ustawy kodeks pracy) z dnia 24 marca 1995 r. (BOE nr 75 z dnia 29 marca 1995 r., s. 9654), w brzmieniu wynikającym z Ley 3/2012 de medidas urgentes para la reforma del mercado laboral (ustawy 3/2012 ustanawiającej pilne środki w ramach reformy rynku pracy) z dnia 6 lipca 2012 r. (BOE nr 162 z dnia 7 lipca 2012, s. 49113) (zwanej dalej „kodeksem pracy”), definiuje pojęcie zwolnienia grupowego jako „rozwiązanie umów o pracę z przyczyn ekonomicznych, technicznych, organizacyjnych lub związanych z procesem produkcji”, jeżeli w okresie 90 dni rozwiązanie to dotyczy przynajmniej minimalnej liczby umów o pracę ustalonej w zależności od całkowitej liczby pracowników danego przedsiębiorstwa. W przepisie tym uściślono, że „[p]rzyczyny ekonomiczne występują wówczas, gdy wyniki przedsiębiorstwa wskazują na złą sytuację ekonomiczną, a mianowicie odnotowuje się na przykład aktualne lub przewidywane straty lub trwałe zmniejszenie regularnych przychodów lub sprzedaży”.
- 10 Artykuł 52 wspomnianego kodeksu przewiduje, że rozwiązanie umowy o pracę może nastąpić z obiektywnych powodów, „jeżeli wystąpi którakolwiek z przyczyn przewidzianych w art. 51 ust. 1 [omawianego kodeksu], a rozwiązanie dotyczy mniejszej liczby pracowników niż liczba przewidziana w tym przepisie”.
- 11 Jeśli chodzi o formę i skutki rozwiązania umowy z obiektywnych powodów, art. 53 ust. 1 kodeksu pracy stanowi:
- „Przyjęcie porozumienia dotyczącego rozwiązania na podstawie przepisów poprzedzającego artykułu wymaga spełnienia następujących przesłanek:
- a) pisemnego powiadomienia pracownika z wyjaśnieniem przyczyny;
 - b) wypłacenia pracownikowi, jednocześnie z doręczeniem pisemnego powiadomienia, odprawy pieniężnej w wysokości wynagrodzenia należnego za 20 dni za każdy rok zatrudnienia pracownika u danego pracodawcy, przy czym odprawa za okresy krótsze niż jeden rok jest obliczana proporcjonalnie do liczby przepracowanych miesięcy i nie może przekroczyć wysokości 12 wynagrodzeń miesięcznych.
- [...]”.
- 12 Artykuł 56 ust. 1 wspomnianego kodeksu brzmi następująco:
- „W przypadku stwierdzenia nieuzasadnionego zwolnienia pracodawca w terminie pięciu dni od daty doręczenia mu orzeczenia przywraca pracownika do pracy albo wypłaca na jego rzecz odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia należnego za 33 dni za każdy rok zatrudnienia pracownika u danego pracodawcy, przy czym odszkodowanie za okresy krótsze niż jeden rok jest obliczane proporcjonalnie do liczby przepracowanych miesięcy i nie może przekroczyć wysokości 24 wynagrodzeń miesięcznych. Wybór wypłaty odszkodowania oznacza rozwiązanie umowy o pracę z dniem rzeczywistego zaprzestania świadczenia pracy”.
- 13 Piąty przepis przejściowy ustawy 3/2012 przewiduje:
- „1. Odszkodowanie przewidziane w art. 56 ust. 1 [kodeksu pracy] stosuje się do umów zawartych od dnia 12 lutego 2012 r.

2. Odszkodowanie z tytułu nieuzasadnionego rozwiązania umów o pracę podpisanych przed dniem 12 lutego 2012 r. odpowiada wynagrodzeniu należnemu za 45 dni za każdy rok zatrudnienia pracownika u danego pracodawcy poprzedzający tę datę, przy czym odszkodowanie za okresy krótsze niż jeden rok jest obliczane proporcjonalnie do liczby przepracowanych miesięcy i odpowiada 33 dniom wynagrodzenia za każdy rok zatrudnienia pracownika u danego pracodawcy po tej dacie, przy czym również odszkodowanie za okresy krótsze niż jeden rok jest obliczane proporcjonalnie do liczby przepracowanych miesięcy. Wysokość odszkodowania nie może przekraczać równowartości wynagrodzenia należnego za 720 dni, chyba że okres zatrudnienia pracownika u danego pracodawcy przed dniem 12 lutego 2012 r. obejmuje większą liczbę dni, w którym to przypadku ta właśnie liczba stanowi pułap odszkodowania, przy czym wysokość odszkodowania nie może przekraczać w żadnym wypadku 42 wynagrodzeń miesięcznych.

[...]”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 14 Juan Miguel Iglesias Gutiérrez i E. Rion Bea byli zatrudnieni przez spółkę Bankia, odpowiednio, od dnia 1 kwietnia 1991 r. oraz od dnia 2 czerwca 2008 r.
- 15 Spółka Bankia w ramach ograniczenia swojej działalności w celu wykonania planu restrukturyzacji osiągnęła w dniu 8 lutego 2013 r. porozumienie ze związkami zawodowymi reprezentującymi 97,86% pracowników. Porozumienie to przewidywało likwidację 4500 stanowisk pracy przed dniem 31 grudnia 2015 r. pod pewnymi określonymi w nim warunkami ekonomicznymi. Wspomniane porozumienie przewidywało zwłaszcza w przypadku zwolnienia wypłatę odprawy pieniężnej średnio w wysokości wynagrodzenia należnego za 30 dni za każdy rok zatrudnienia w spółce.
- 16 Elisabet Rion Beę i J.M. Iglesiasa Gutiérreza powiadomiono, odpowiednio, w dniach 25 października i 21 listopada 2013 r., że ich umowy o pracę zostaną rozwiązane z dniem 12 listopada 2013 r. w przypadku E. Rion Bei oraz z dniem 10 grudnia 2013 r. w przypadku J.M. Iglesiasa Gutiérreza i że zostanie im wypłacona odprawa pieniężna w wysokości obliczonej zgodnie ze szczegółowymi zasadami określonym w porozumieniu z dnia 8 lutego 2013 r.
- 17 Zarówno J.M. Iglesias Gutiérrez, jak i E. Rion Bea wnieśli do Juzgado de lo Social n° 2 de Terrassa (sądu pracy nr 2 w Terrassie) odwołania zmierzające do wykazania, że ich zwolnienie jest nieuzasadnione i że przysługuje im odszkodowanie w najwyższej wysokości przewidzianej prawem w podobnym przypadku, a mianowicie w wysokości wynagrodzenia należnego za 33–45 dni za każdy rok zatrudnienia w spółce.
- 18 W tych okolicznościach Juzgado de lo Social n° 2 de Terrassa postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi, sformułowanymi identycznie w sprawach C-352/14 i C-353/14:

„W ramach zaskarżenia przez pracownika spółki Bankia objęcia go zwolnieniem grupowym regulowanym porozumieniem podlegającym decyzji [w sprawie restrukturyzacji grupy BFA]:

- 1) Czy art. 56 kodeksu pracy [...], piąty przepis przejściowy ustawy 3/2012 [...] oraz art. 123 i art. 124 ust. 13 Ley 36/2011 reguladora de la Jurisdicción Social (ustawy o sądownictwie ds. społecznych) z dnia 10 października 2011 r., która w sposób dorozumiany odsyła do wyżej wymienionych przepisów, są sprzeczne z postanowieniami art. 107 TFUE i 108 TFUE w zakresie, w jakim przepisy te w istocie zwiększają odprawę pieniężną, na którą zezwolono w decyzji [w sprawie restrukturyzacji grupy BFA]?

- 2) Czy taka wykładnia tych przepisów prawa krajowego, która zezwalałaby sądowi krajowemu na dostosowanie do ustawowego minimum wysokości odpraw pieniężnych wypłacanych w przypadku zwolnienia, o którego zgodności z prawem orzeczono, jest sprzeczna z ww. postanowieniami prawa Unii oraz z decyzją [w sprawie restrukturyzacji grupy BFA]?
- 3) Czy taka wykładnia tych przepisów prawa krajowego, która zezwalałaby sądowi krajowemu na dostosowanie przyznanej odprawy pieniężnej w przypadku orzeczenia o nieuzasadnionym zwolnieniu do wysokości ustalonej w porozumieniu w okresie konsultacji, pod warunkiem że wysokość ta przekracza ustawową minimalną odprawę pieniężną, lecz nie przekracza maksymalnej ustawowej odprawy pieniężnej, jest sprzeczna z ww. postanowieniami prawa Unii oraz z decyzją [w sprawie restrukturyzacji grupy BFA]?”.
- 19 Postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 9 września 2014 r. sprawy C-352/14 i C-353/14 zostały połączone do łącznego rozpoznania w ramach pisemnego i ustnego etapu postępowania i w celu wydania wyroku.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

- 20 W drodze pytań prejudycjalnych w brzmieniu przedstawionym powyżej sąd odsyłający zwraca się do Trybunału o wyjaśnienia w przedmiocie zgodności niektórych przepisów prawa krajowego z prawem Unii.
- 21 W tym względzie należy przypomnieć, że system współpracy ustanowiony w art. 267 TFUE opiera się na wyraźnym rozdziale kompetencji pomiędzy sądami krajowymi a Trybunałem. W ramach postępowania wszczętego na podstawie tego artykułu wykładnia przepisów prawa krajowego należy do sądów państw członkowskich, a nie do Trybunału; do tego ostatniego nie należy zatem orzekanie w przedmiocie zgodności norm prawa krajowego z postanowieniami prawa Unii. Natomiast zadaniem Trybunału jest dostarczenie sądowi krajowemu wszystkich elementów wykładni prawa Unii, które mogą mu być pomocne w dokonaniu oceny zgodności norm prawa krajowego z uregulowaniami Unii (zob. w szczególności postanowienie Debiasi, C-560/11, EU:C:2012:802, pkt 19 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 22 Wprawdzie literalne brzmienie pytań prejudycjalnych postawionych przez sąd odsyłający wzywa Trybunał do wypowiedzenia się w przedmiocie zgodności przepisu prawa krajowego z prawem Unii, jednak nic nie stoi na przeszkodzie, aby Trybunał udzielił użytecznej odpowiedzi sądowi odsyłającemu poprzez dostarczenie mu elementów wykładni prawa Unii, które pozwolą temu sądowi na samodzielne orzeczenie o zgodności prawa krajowego z prawem Unii (zob. w szczególności postanowienie Debiasi, C-560/11, EU:C:2012:802, pkt 20 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 23 Należy w związku z tym rozumieć, że w drodze postawionych pytań zmierza się zasadniczo do ustalenia, czy decyzja w sprawie restrukturyzacji grupy BFA oraz stanowiące jej podstawę art. 107 TFUE i 108 TFUE stoją na przeszkodzie temu, by w ramach sporu dotyczącego zwolnienia grupowego podlegającego zakresowi stosowania tej decyzji, stosować przepisy prawa krajowego, które w przypadku orzeczenia o nieuzasadnionym zwolnieniu pracownika wyznaczają wysokość odszkodowania należnego temu pracownikowi na poziomie przekraczającym ustawowe minimum.
- 24 Pytania te należy rozpatrzyć łącznie.
- 25 Wdrożenie systemu kontroli pomocy państwa w prawie Unii opiera się na uprzedniej kontroli planów pomocy, która służy temu, by w życie wprowadzone zostały jedynie plany zgodne z rynkiem wewnętrznym.

- 26 Wdrożenie tego systemu kontroli należy, po pierwsze, do Komisji, a po drugie, do sądów krajowych, przy czym ich odpowiednie role uzupełniają się, lecz są odmienne. Podczas gdy ocena zgodności środków pomocy z rynkiem wewnętrznym należy do wyłącznych kompetencji Komisji, działającej pod kontrolą sądów Unii Europejskiej, sądy krajowe czuwają nad ochroną praw jednostek w obliczu ewentualnego naruszenia przez władze państwa wyrażonego w art. 108 ust. 3 TFUE zakazu wprowadzenia w życie planu pomocy, zanim Komisja rozstrzygnie w przedmiocie jego zgodności (zob. podobnie wyrok *Deutsche Lufthansa*, C-284/12, EU:C:2013:755, pkt 27, 28 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 27 Jeżeli w wyniku przeprowadzonego badania Komisja wydaje decyzję pozytywną w rozumieniu art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 659/1999, wówczas cel, o którym mowa w pkt 25 niniejszego wyroku, zostaje uwzględniony i dana pomoc może zostać wprowadzona w życie (zob. podobnie wyrok *CELF i ministre de la Culture et de la Communication*, C-199/06, EU:C:2008:79, pkt 49).
- 28 Niemniej wspomniane zatwierdzenie wdrożenia pomocy jest skuteczne pod warunkiem, że spełnione są wszystkie czynniki brane pod uwagę przez Komisję w jej ocenie zgodności wspomnianego środka. W szczególności w przypadku gdy zgłoszony środek obejmuje, na wniosek danego państwa członkowskiego, zobowiązania podjęte przez to państwo, należy uznać, że stanowią one integralną część zatwierzonego środka. Ma to miejsce w sprawach rozpoznawanych w postępowaniu głównym, w których zobowiązania zaproponowane przez Królestwo Hiszpanii zostały uwzględnione przez Komisję w ocenie dokonanej przez tę instytucję i zostały zawarte w wykazie załączonym do decyzji zatwierdzającej.
- 29 Zainteresowane państwo członkowskie, które zgodnie z art. 25 rozporządzenia nr 659/1999 jest adresatem decyzji zatwierdzającej, powinno ustalić, czy będzie w stanie przestrzegać zobowiązań w niej zawartych. W tym celu państwo to powinno zwłaszcza upewnić się, że omawiane zobowiązania są zgodne z jego ustawodawstwem krajowym, i ocenić w razie konieczności, czy należy wszcząć procedurę dostosowującą to ustawodawstwo, zgodnie z procedurami konstytucyjnymi.
- 30 W sprawach rozpoznawanych w postępowaniu głównym, w zobowiązaniach zawartych w pkt 84 i 85 załączonego do decyzji w sprawie restrukturyzacji grupy BFA wykazu szczegółowego zakresu zobowiązań wspomina się, że Królestwo Hiszpanii podejmie wszelkie środki w celu zagwarantowania, by grupa BFA przestrzegała „obowiązujących przepisów prawa w dziedzinie wynagrodzeń oraz odpłatności” i by czuwała nad tym, ażeby proces restrukturyzacji tej grupy był „bardzo wymagający” i skutkowało tym, by „odpłaty pieniężne nie odbiegały od ustawowego minimum”, przy zachowaniu „pewnej elastyczności”.
- 31 Sam sposób sformułowania tych zobowiązań wskazuje, po pierwsze, na to, że muszą one zostać wykonane w ramach obowiązującego ustawodawstwa krajowego, a po drugie, że przy ich wykonywaniu zakłada się margines elastyczności.
- 32 Odesłania do obowiązującego ustawodawstwa oznaczają, że kwoty wypłacane zwolnionym pracownikom mogą zgodnie z przepisami hiszpańskiego prawa pracy zostać obliczone według różnych kryteriów w zależności od tego, czy w świetle okoliczności prawnych i faktycznych właściwych w każdym z niniejszych przypadków zwolnienie można uznać za zgodne z prawem albo za nieuzasadnione.
- 33 Przewidziany wyraźnie margines elastyczności oznacza ponadto, że chociaż kwoty, jakie grupa BFA powinna wypłacić swoim pracownikom w ramach planu restrukturyzacji, nie mogą odbiegać od minimalnych wskaźników ustanowionych w przepisach prawa krajowego mających zastosowanie w dziedzinie prawa pracy, to nie muszą one bezwzględnie odpowiadać dokładnie tym wskaźnikom.

- 34 W świetle całości powyższych rozważań na postawione pytania należy odpowiedzieć, że decyzja w sprawie restrukturyzacji grupy BFA oraz stanowiące jej podstawę art. 107 TFUE i 108 TFUE nie stoją na przeszkodzie temu, by w ramach sporu dotyczącego zwolnienia grupowego podlegającego zakresowi stosowania tej decyzji stosować przepisy prawa krajowego, które w przypadku orzeczenia o nieuzasadnionym zwolnieniu pracownika wyznaczają wysokość odszkodowania należnego temu pracownikowi na poziomie przekraczającym ustawowe minimum.

W przedmiocie kosztów

- 35 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (szósta izba) orzeka, co następuje:

Decyzja Komisji C(2012) 8764 final z dnia 28 listopada 2012 r. w sprawie pomocy przyznanej przez władze hiszpańskie na restrukturyzację i dokapitalizowanie grupy BFA oraz stanowiące jej podstawę art. 107 TFUE i 108 TFUE nie stoją na przeszkodzie temu, by w ramach sporu dotyczącego zwolnienia grupowego podlegającego zakresowi stosowania tej decyzji stosować przepisy prawa krajowego, które w przypadku orzeczenia o nieuzasadnionym zwolnieniu pracownika wyznaczają wysokość odszkodowania należnego temu pracownikowi na poziomie przekraczającym ustawowe minimum.

Podpisy